Ved

Solvbryllupsfesten.

Den 2. November 1881.

Axel E. Aamodt. Kjøbenhavn.

14:5

Mel. Vintren rasat ut blant våra fjällar.

End ej fløj et Aar paa Tidens Vinge
Efter Datterpagtens skjønne Stund.
Atter Stævnet kalder, Toner klinge,
Ordet lyder festligt fra hver Mund.
Atter sidde vi om Bryllupsbordet,
Dog ej Myrthen træder stærkest frem;
Nej, henfarne Tider styre Ordet,
Straal da Sølverax fra Myrthens Gjem!

Jubelfest her fejrer Moderpagten,
Der i fem og tyve Aar holdt ud,
Loftet og beskjærmet trygt af Magten,
Som i tvende Hjærter skrev sit Bud.
Solens Straaler ej dem kunde blænde,
Skyfuld Dag ej kued' deres Mod;
Lykkens Sol, som varmet har de Tvende,
Et velsignet Hjem dem fostre lod.

Varme Hjærter, milde Øjne frede
Om det Hjem, hvor Slægten voxer op,
David og **Therese** glade lede
Ret med Harmoni den hele Trop.
Datterpagtens første Spire fryder
Klyngen, som er vant til kjærligt Liv.
Alt forjætter, at i Høsten nyder
Manden sent end Lønnen med sin Viv.

B. B.